

Λέγεται ὅτι τὸ κρέας τοῦ ὀφάριου τούτου εἶναι λίαν λευκὸν καὶ νοστιμώτατον, καὶ πολυζήτητον ὑπὸ τῶν ναυτῶν, μάλιστα ἀφ' οὗ φάγουν δι' ἀρκετὸν καιρὸν κρέας παστὸν καὶ ὀψάρια, ὡς συνήθως ἀναγκάζονται εἰς τὰ μακρυνὰ ταξείδια αὐτῶν. Τὸ δὲ ὕψος αὐτοῦ εἶναι μέγα καὶ παράγει ἀρκετὴν ποσότητα ἐλαίου, τὸ ὁποῖον οἱ ναῦται πολὺ τὸ ὑπολήπτονται ὡς πολύτιμον καὶ βέλαιον ἱατρικόν. Ὡς λέγουν ἡ γυνὴ δὲ μας εἶναι παιδί μου ἄφταστο ἱατρικό!

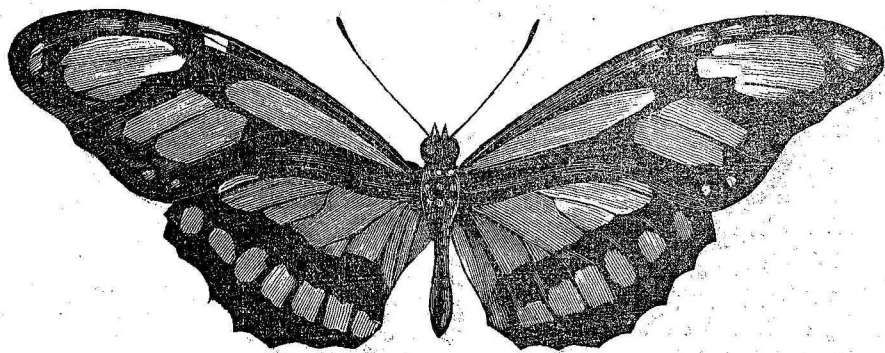
Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες (οἱ Λάκωνες) ὠνόμαζον Ὀρθαγορίσκον τὸ χοιρίδιον (γερβανάκι). Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρόσωπον τοῦ ὀφάριου τούτου ἔχει ὁμοιότητά τινα μετὰ τὸ χοιρίδιον, διὰ τοῦτο οἱ ἐπιστήμονες ἔδωκαν τὸ ἴδιον ὄνομα εἰς τοῦτο τὸ ὀψάριον.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΑΥΤΟΥ.

Μικρὸν τι κοράσιον, μαθήτρια Κυριακοῦ τινος σχολείου, εἶχε μέθυσον πατέρα, ἔνεκα δὲ τούτου, ἐννοεῖται, ὑπῆρχε μεγάλη δυστυχία ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ. Ἐσπέραν τινα τὸ παιδίον, χωρὶς νὰ τὸ διατάξῃ τις, ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ ἐγονάτισεν ὡς μέλλον νὰ προσευχηθῇ. Ἡ δὲ

μήτηρ παρατηρήσασα αὐτὸ εἶπεν, «Ἐκαμὲς ἤδη τὴν προσευχὴν σου τέκνον μου; «Ναί, μήτηρ, ἀπεκρίθη τὸ μικρὸν κοράσιον, ἀλλὰ τώρα προσεύχομαι εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ μὴ ἀφήτῃ πλέον τοὺς ἀνθρώπους νὰ πωλοῦν μεθυστικά ποτὰ εἰς τὸν πατέρα μου.» Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔμαθεν ὁ πατήρ του τὸ ὥραϊον καὶ συγκινητικὸν τοῦτο περιστάτικόν, καὶ λέγεται ὅτι ἡ προσευχὴ αὕτη τοῦ τέκνου αὐτοῦ τοσαύτην ἐντόπωσιν ἔκαμεν εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε ἀμέσως ἤρχισε νὰ διορθώσῃ τὴν διαγωγὴν του. Παρήτησε τὰ ποτὰ, ἐπεσκέπτετο τακτικῶς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τέλους διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἔγεινεν νέον κτίσμα, δηλαδὴ εὐλαβικὴ καὶ ἀληθινὴς χριστιανός.

Βλ. ἐπετε λοιπὸν μικροί μου ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια πῶς ὁ εὐπλάγχθος καὶ πανάγαθος Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν οὐράνιος εἰσακούει τὰς δεήσεις καὶ τὰς προσευχὰς καὶ τῶν μικρῶν παιδίων; Ὅστις λέγει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὰς προσευχὰς τῶν μικρῶν παιδίων δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, δὲν εἶναι Χριστιανός, ἀλλ' εἶναι ἄνθρωπος ἀσεδής· διότι ἡ Ἁγία Γραφή λέγει· «Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων ἡτοίμασας αἰνεσις» κτλ.

ΧΡΥΣΑΛΙΣ

(πεταλοῦδα) τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ἡ ὥραία αὕτη πεταλοῦδα εὐρίσκεται εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ Γουϊάναν. Εἰς τὰ μέρη ἐκαῖνα τὸ ἔντομον τοῦτο εἶναι κοινώτατον. Τὸ χρῶμα, τοῦ μὲν ἔξωθεν μέρους τῶν πτερύγων, εἶναι μαυροῦδερόν πεποικιλμένον μετὰ πολλὰς ζωηρὰς πρασίνας γραμμὰς καὶ ποικιλμάτα· τοῦ δὲ ἔσωθεν μέρους τῶν πτερύγων τὸ χρῶμα εἶναι καὶ αὐτὸ μαυροῦδερόν, ἀλλ' ἀνοικτότερον, καὶ αἱ πράσιναι γραμμὰ καὶ τὰ ποικιλμάτα, ἔχουσι μὲν τὸ αὐτὸ μέγεθος, εἶναι ὅμως ὡχρότεραι ἀπὸ τὰς εὐρισκομένας εἰς τὸ ἔξωθεν μέρος τῶν πτερύγων.

ΤΙΜΑ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ.

Γέρων τις εἰσελθὼν εἰς ἀμαζάν τινα τοῦ σιδηροδρό-

μου, ἐπειδὴ ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ἐν αὐτῇ, παρέτῃραι περὶ αὐτὸν διὰ κάθισμα· ἰδὼν ὅμως αὐτὸν ὡδεκαετὴς μικρὸν παιδίον, εὐθὺς ἐσηκώθη καὶ εἶπε·

—Λάθετε, Κύριε, τὴν θέσιν μου.

Ὁ ἀδύνατος γέρων ἐδέχθη τὴν προσφορὰν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκάθησεν, τὸ γέρων, ἠρώτησε τὸ παιδίον μετὰ γλοκῆτος, Διὰ τί μοι ἔδωκας τὴν θέσιν σου;

«Διότι, κύριε, σεῖς μὲν εἶσθε γέρων, ἐγὼ ἐγώ εἰμι παιδίον.»

Πρὸ πενήντην ἔτων λέγεται ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν παράδειγμα τοιοῦτον ὡς ἀξιοπαρατήρητον· μάλιστα διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας. Διότι ἅπαντες ἐτίμων καὶ ἐσέβοντο τοὺς γέροντας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν τὸ αὐτὸ καὶ σήμερον. Ἡ ἑλλειψὶς τοῦ πρὸς τοὺς γέροντας σε-